

[Bollmann]

re noget ondt for. Tværtimod er vi da kun glade, når CD-forslag kan genbruges af andre partier.

Med hensyn til L 148 er intentionerne optaget i regeringsforslaget, og jeg har fornemmelsen af, at teknikken i regeringens forslag måske er mere anvendelig, men hovedsagen må vel også være, at problemet bliver løst.

Hvad B 60 om fastfrysning af lejeværdien angår, kan jeg helt tilslutte mig, at reglerne for 1978 også burde gælde for 1979, 1980 og 1981. Der står noget i bemærkningerne til B 60 om, at de 3 partiers, altså venstres, konservatives og kristeligt folkepartis, ændringsforslag fra sidste år skulle sikre et uændret skattebeløb. Det er da også rigtigt, men det gjaldt kun det samlede provenu, altså til det offentlige. CD stillede som bekendt et ændringsforslag, der tog sigte på en fastfrysning af den enkelte skatteydere udgifter. Det blev forkastet, så det er desværre historie nu. Vi fik stigningerne sidste år, og i regeringens forslag fra i dag er der lagt op til nye stigninger. Vi finder det urimeligt at fortsætte ad denne vej, og derfor vil jeg tillade mig at gentage, hvad jeg sagde i går: det er ikke på den måde, man letter overenskomstforhandlingerne.

Bjørn Poulsen (SF):

Vi ser nu de forslag, som efter presseforlydender i hvert fald skal være med til at lette overenskomstforhandlingerne, altså de forslag, som vi skal behandle i morgen på boligområdet, og jeg vil da sige rent ud, at hvis den smule, som her falder af, skulle kunne danne grundlag for, at man eventuelt laver en overenskomst med en nulløsning eller en minusløsning, så vil den danske fagbevægelse i hvert fald skuffe mig gevaldigt.

Spørgsmålet om lejeværdifastsættelsen er et interessant og ret tit tilbagevendende emne, og der er – det har man kunnet høre fra tidligere ordførere – altid et gevaldigt slagsmål om at regne rigtigt eller regne forkert. Jeg skal såmænd ikke blande mig i de forskellige taljonglørers udregninger, men i stedet for tale lidt om de principper, der efter min mening totalt mangler i et forslag af denne art.

Ligestilling mellem ejer og lejer har for SF altid været et meget, meget væsentligt princip. Der er i hvert fald intet i dette forslag,

som gør, at der sker en tilnærmelse mellem ejere og lejere. For at det skulle kunne lade sig gøre, burde man have en væsentlig forhøjelse af lejeværdien, men da dette vil få nogle meget, meget uheldige sociale konsekvenser, vil vi heller ikke være med til det, fordi lavtlønsgrupperne ville komme alvorligt i klemme.

Vi har i 10–12 år i SF prøvet den ene gang efter den anden at overtale ikke mindst socialdemokratiet til at lave en skattereform, hvor man aftrapper rentefradrag og lejeværdi. Vi må nok sige, at på nuværende tidspunkt er der ikke ligefrem noget, der ser ud til, at det skal lykkes. Men vi tror ikke på, at man i det hele taget kan lave en ligestilling mellem ejere og lejere, en ting, som også socialdemokratiet tit har slået på, uden at denne aftrapning finder sted. Vi må vel nok sige, at vi står i den situation, at socialdemokratiet atter har solgt sig, endda for en uhyggelig lav pris.

Selve forslaget om, at man nu fjerner denne meget kunstige grænse, der hedder december 1969, er vi absolut positive over for. Vi er det, fordi vi mener, der har været en forskelsbehandling tidligere, som ikke burde have været der. Vi er fuldt ud klar over, at dette kan komme til at koste nogle penge for dem, der bor i boliger fra før 1969, men hvis man skal videre, og det er det, vi tænker på fra SFs side, med f. eks. en aftrapning af lejeværdi og rentefradrag, skal man i hvert fald have det ensartede grundlag først. Derfor er vi forholdsvis positive over for den lille del af forslaget.

Om selve forslaget som helhed må vi vel nok sige, at det løser ikke nogen problemer i nogen retning, og alene af den grund må vi være meget, meget skeptiske over for forslaget. Dertil må jeg også lægge, at vi ikke ligefrem indtil nu har været den nuværende regerings støtteparti, og vi tænker heller ikke på at være det, hvad angår dette lovforslag.

Når man tænker på, hvad det betyder at opnå en ligestilling mellem ejere og lejere, er man nødt til at tage andre ting med ind i overvejelserne og prøve at overtale parcelhusejere og ejerlejlighedsejere i dette land til at kigge lidt på de kolde, klare realiteter. Man har jo i mange år slået på, at fradragsretten var den evigt gyldige, vidunderlige ting at have, men jeg synes, at man snart på mange forskellige måder har slået fast, at